

Més de la meitat de les urbanitzacions del Moianès estan pendents de legalitzar

(Pàgines 2 i 3)

Tenen dèficits d'enllumenat, asfaltat, aigua o clavegueram, una problemàtica que es remunta a fa dècades

Vistes de la urbanització de Montví de Baix, en terme municipal de Moià

Al Moianès hi ha una dotzena d'urbanitzacions. D'aquestes, set no compleixen la llei pel que fa a clavegueram, xarxa d'aigua, enllumenat, prevenció d'incendis o asfaltat de carrers. La problemà-

tica es remunta al *boom* constructiu de finals del franquisme i és comuna a la majoria de comarques catalanes. També s'ha de dir, però, que els ajuntaments hi treballen, de manera que la majoria

estàn en via de regularització. Els processos que han generat fins ara més complicacions són els de Montví de Baix (Moià) i la Masia del Solà (Monistrol de Calders).

(Pàgines 4 i 5)

Sonsoles Letang:
"Volem que la Casa del Poble sigui un espai d'ús lliure i per a les entitats"

(Pàgina 6)

Obres que no tenen preu

Voluntaris de Santa Maria d'Oló han restaurat l'oratori de Sant Sebastià i la Barraca d'en Tomàs. Estan decidits a mantenir el llegat del poble i ja pensen en altres obres.

(Pàgina 7)

De l'orquídia al plat

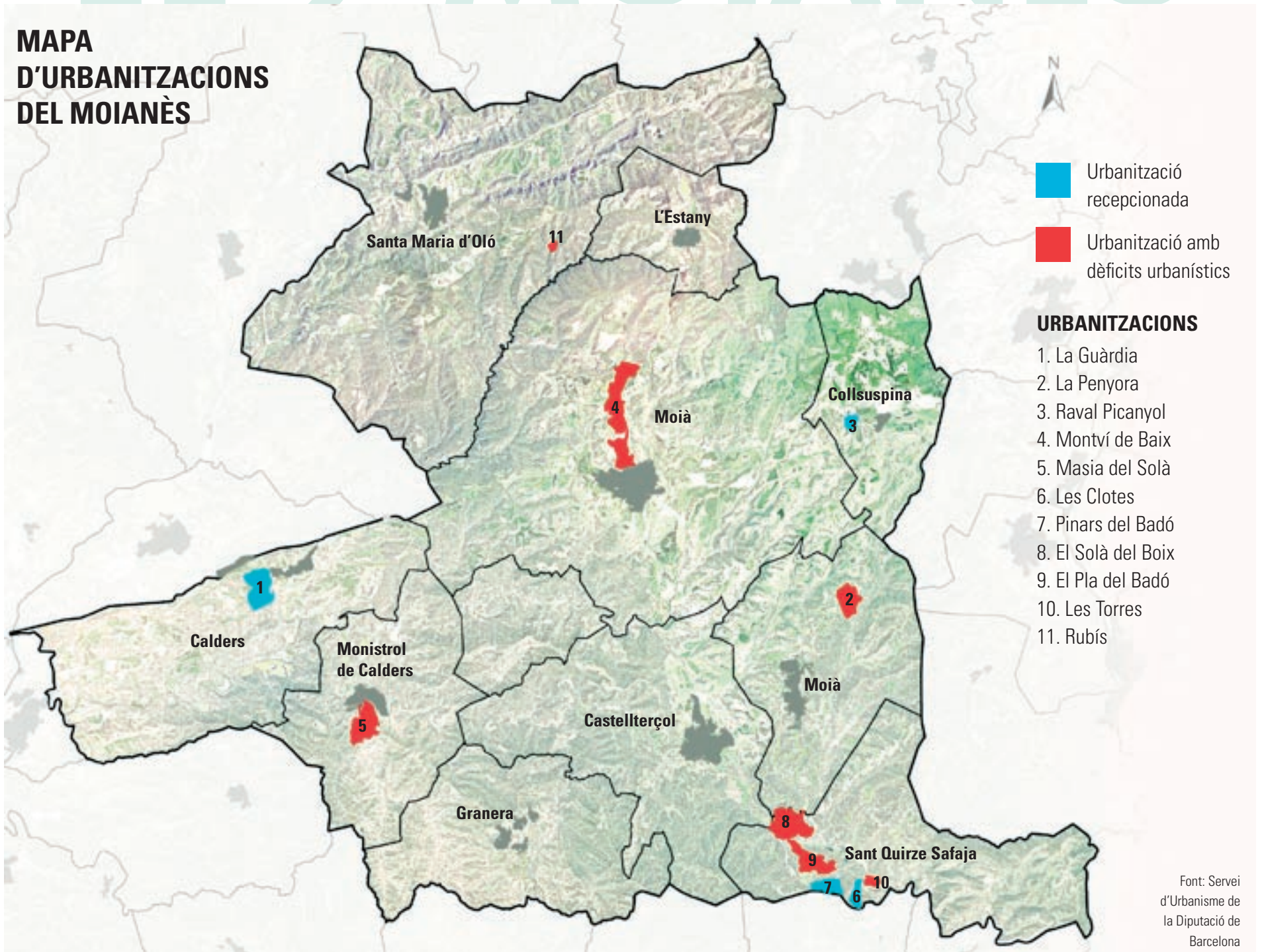
Sònia Sosa, de Sant Quirze Safaja, és copropietària d'una petita empresa que comercialitza vainilla de Madagascar. Serveixen a gelateries i pastisseries de tot el món.

(Pàgina 10)

Ruta dels Pintors:
descobrir l'Estany plasmant-hi a sobre els quadres dels seus artistes

MAPA D'URBANITZACIONS DEL MOIANÈS

Més de la meitat d'urbanitzacions del Moianès es troben en situació irregular pel que fa a infraestructures i serveis. Això es repeteix en molts mu-

nicipis catalans com a conseqüència de la mala gestió urbanística que es va fer entre els anys 60 i 70 del segle passat. Ara, les administracions lo-

cals han de treballar juntament amb els propietaris per arribar a acords i aconseguir legalitzar els terrenys per tal de poder-los dotar de serveis.

Més de la meitat de les urbanitzacions del Moianès estan pendents de legalitzar

Això comporta dèficits en l'enllumenat, l'asfaltat, l'aigua o el clavegueram

Moia

Q. Campàs / J. Gibert

El Moianès pateix un problema urbanístic que s'arrossega des dels anys 60 i 70. No és un fet únic de la comarca, sinó un cas que es repeteix a molts municipis de tot Catalunya. Es tracta de la situació irregular d'algunes de les urbanitzacions fetes durant aquella època. De fet, si ens fixem en les dades de l'any 2023 del Departament d'Urbanisme de la Generalitat, hi ha 1.430 urbanitzaci-

ons repartides per tot el país. D'aquestes, la meitat, 730, encara no estan regularitzades. És a dir, tenen dèficits urbanístics i problemes relacionats amb les normatives de clavegueram, canalització de l'aigua, asfaltat, enllumenat públic o de prevenció d'incendis.

Tot plegat neix d'un procés d'especulació urbanística que es va donar a finals del franquisme. En aquell moment proliferen construccions privades, de baixa qualitat, en llocs apartats i sense

L'origen és l'especulació urbanística de finals del franquisme

cap normativa urbanística on el promotor acabava desapareixent. Amb el pas del temps el deteriorament dels serveis genera problemes amb l'administració, ja que sovint no es poden autoritzar

les reformes necessàries al no ser urbanitzacions correctament recepcionades, ni estar incloses als plans urbanístics municipals. Majoritàriament, l'administració local ha hagut d'assumir el repte i el cost de legalitzar aquests projectes privats. Aquest fet sol ser un desafiament per a municipis petits com els del Moianès, on sovint els manca suport d'administracions més grans. La solució és complexa i passa per acordar amb la propietat juntes de compensació, una

entitat amb personalitat jurídica pròpia, constituïda pels propietaris dels terrenys per dur-ne a terme la urbanització. És el cas, per exemple de La Penyora, de Castellcir. L'alcalde, Eduard Guiteras, explica que aquesta era l'última urbanització que els quedava per recepcionar i per això van acordar crear una junta de compensació (que ja s'ha dissolt definitivament) per tal de poder posar fibra, enllumenat i clavegueram. Queda pendent el servei de clavegueram. Al ser la urbanització més allunyada del poble (està a uns 2,5 quilòmetres de la urbanització d'El Prat), en l'àmbit tècnic és complicat d'assolir. "De moment funcionen amb fosses sèptiques. Anualment i d'acord amb la normativa acordada amb l'ACA, es fa un buidatge de totes les parcel·les que funcionen amb aquest sistema."

Al Moianès trobem 11 urbanitzacions, 7 de les quals tenen dèficits urbanístics.

Montví de Baix comença a urbanitzar el segon sector

Està previst que les obres comencin al març

Moià

Q.C.

A Moià hi ha dues urbanitzacions, Montví de Baix i Monjoia. De la primera se n'han començat a fer gestions per tal de recepcionar-la. La zona està dividida en quatre sectors i el primer ja està urbanitzat. Ara s'estan fent els tràmits per legalitzar el segon sector, anomenat A1, que compta amb més de 200 parcel·les. Segons l'alcalde de Moià, Dionís Guiteras,

si res no canvia, les obres d'urbanització haurien de començar aquest mes de març. "Els tràmits s'han fet amb el consens i la màxima col·laboració dels veïns, ja que són els que s'han de fer càrrec de les despeses. Hem estat en contacte permanent". Pel que fa als dos sectors restants, encara s'ha de fer el projecte d'urbanització. La segona urbanització, Monjoia, és la que està en una situació pitjor i encara no s'ha fet la reparcel·lació ni cap mena d'actuació.

La urbanització Montví de Baix

Monistrol treballa per regularitzar la Masia del Solà

L'Ajuntament prepara un avanç del POUM

Monistrol de Calders

J.G.

Durant els anys 60 a Monistrol de Calders es va començar a construir sense cap mena de regulació a una zona propera al nucli del poble conegut com la Masia del Solà. El terreny està repartit en 771 parcel·les en una zona abrupta amb canvis de desnivell i que abasta antics terrenys de conreu i bosc. En total les parcel·les construïdes ronden el centenar i deixant espais des-

habitats. Artur Argelaguer, alcalde de Monistrol de Calders, explica que estan treballant en un avanç de modificació puntual del POUM específic per a la urbanització. Un treball que ja fa anys que està en marxa, el 2019 la Diputació ja va fer un estudi sobre com gestionar-ne el desenvolupament urbanístic. El projecte destacava que la viabilitat passava per deixar com a zones no urbanitzables els sectors amb més desnivell de la urbanització.

La urbanització Masia del Solà

Calders té legalitzada la urbanització de La Guàrdia i Collsuspina, el Raval del Picanyol. En canvi, tenen problemes de regularització les urbanitzacions de Moià (Montví de Baix), Monistrol de Calders (La Masia del Solà), Santa Maria d'Oló (Rubís) i Castellcir (La Penyora). El poble amb més urbanitzacions de la comarca és Sant Quirze Safaja, en total n'hi ha cinc, gairebé la meitat de tota la comarca. Les Coltes i Pinars de Bodó estan recepcionades. En canvi, el Solà del Boix, El Pla del Badó i Les Torres tenen dèficits urbanístics.

Tot i que comparteixen una problemàtica comuna, la realitat de cada una d'elles és diferent i el seu procés per legalitzar-les va a ritmes diferents. La situació a Montví de Baix a Moià i a la Masia del Solà de Monistrol de Calders són els casos que han generat més complicacions durant aquest procés. A més, en el cas de la de

Monistrol de Calders la precària situació s'agreuja perquè també genera problemes en l'àmbit social. L'alcalde, Artur Argelaguer, explica que "entre les zones no urbanitzades s'ha instal·lat gent a viure en barracons d'obra abandonats, amb condicions que no són segures". L'alcalde afegeix que tot plegat fa que la regularització de la zona sigui urgent, tot i que els passos administratius siguin complexos.

Paral·lelament i per tal de difondre els recursos de suport i assistència de què disposen els municipis que compten amb urbanitzacions amb dèficits urbanístics (UDU), aquest passat mes de març de 2023 la Diputació va activar la comunitat de coneixement d'urbanitzacions amb dèficits urbanístics (UDUs) com a espai relacional de cooperació, intercanvi, innovació, aprenentatge i seguiment, adreçada als ens locals de la demarcació en el seu terme municipal.

Vine i gaudeix del comerç de

Sant Quirze Safaja

www.sqs.cat

[aj.santquirzesafaja](https://www.instagram.com/aj.santquirzesafaja)

Sonsoles Letang té 49 anys i és enginyera forestal i agrícola. Fins fa poc treballava a la Direcció General d'Urbanisme de la Generalitat.

Ara és alcaldessa i ho compagina amb la feina a la seva explotació ramadera. També és consellera comarcal d'Emergència Climàtica.

“No som aquí per quedar bé ni fer carrera, sinó per millorar”

Sonsoles Letang, alcaldessa de Sant Quirze de Safaja

Sant Quirze Safaja

Abans d'aquesta experiència, havia sigut militant del PSC o hi havia tingut alguna vinculació?

No, ni tampoc som militants ara. Però sí que és cert que rebem tot el seu suport tècnic, jurídic i logístic. El PSC està molt ben organitzat, estem molt agraïts.

Des del 2007 havien guanyat eleccions candidatures vinculades a Convergència. A què es deu que després de tants anys, aquestes passades eleccions les guanyés ISQS-CP, que va aconseguir 178 vots, per 155 vots de Junts per Sant Quirze?

El partit Independents per Sant Quirze de Safaja - Candidatura de Progrés, es va fundar fa 20 anys, i just abans d'entrar en aquesta època que comentes van governar durant quatre anys. Després el partit sempre s'ha mantingut a l'oposició, i crec que s'ha fet una feina molt constructiva. Donaven veu a gent del poble que tenia necessitats que no s'estaven cobrint des del govern municipal. Crec que aquest nostre “anar fent de mica en mica” i enfocats al bé comú, sense tanta vinculació política, ha tingut valor a l'hora d'exercir el vot. Crec també que especialment en l'anterior man-

dat com a oposició ho vam fer molt bé i la relació amb l'anterior equip de govern era molt bona. Sempre contribuïem quan veïem oportunitats de millora, i això ho ha valorat molt la ciutadania. També tenim perfils tècnics. A Sant Quirze hi ha problemes urbanístics pendents de solucionar, i aquest és un dels valors que la ciutadania ha posat sobre la taula. Gestionar un ajuntament necessitava moltes hores de dedicació.

Com valora l'obra de l'anterior govern?

Per nosaltres, faltava dedicació i presencialitat. El lema de la nostra campanya de fa vuit anys era “Dedicació i solucions”, i aquesta última es va dir “Fem poble”. Ells no tenien la presencialitat que tenim nosaltres i això es nota. A més, el fet de ser tècnica en excedència de la Generalitat, i abans haver treballat en empreses privades i haver sigut *freelance*, igual que els altres regidors de govern, ens dona perspectiva i coneixement sobre com funcionen els processos públics i privats. És un avantatge.

Quins són els objectius principals que portàveu al programa municipal?

El principal objectiu que portem al programa és el de

promoure la cohesió social. El nucli urbà no està gaire poblat i, per tant, hem de buscar maneres de fomentar la cohesió mitjançant iniciatives socials, culturals i urbanístiques. Estem treballant perquè la Diputació de Barcelona ens cedeixi la gestió del tram de carretera situat davant l'ajuntament per tal de transformar-lo en una plataforma única i dotarlo de negocis i serveis, en un projecte que hem previst en dues fases. Volem que la gent jove es quedi al poble i que la gent gran que viu sola no se senti desamparada. En aquest sentit, actualment també estem treballant en la implementació d'un servei de transport a demanda a través del Consell Comarcal del Moianès, enfocat a fer que aquest sector de la població pugui anar al mercat o a missa a l'església del poble.

L'anterior govern va impulsar el projecte de la Casa del Poble per tal de promoure la cohesió social, no?

Sí, aquest projecte es va iniciar fa sis anys, però encara està pendent de consolidació. Dels dos immobles que es van adquirir, només es va habilitar una petita sala i un lavabo. A més, per utilitzar aquest espai, calia sol·licitar-ho prèviament, ja que era

Sonsoles Letang es va vincular a la política per primer cop durant el mandat 2019-2023 com a regidora.

necessari encendre l'estufa de biomassa. Com a oposició, sempre hi vam votar en contra. No pel projecte en si, sinó per la gestió, que s'havia concebut inicialment. A més, el cost del projecte ha augmentat significativament, de 600.000 euros fa sis anys a 900.000 euros ara, més el preu d'adquisició dels immobles. Ens sembla un cost excessiu i ara estem concentrats en les obres de consolidació estructural i en la redacció del projecte de rehabilitació interior. Tenim subvencions per a aquest projecte i esperem poder executar les obres en un futur proper. Volem recuperar la Casa del Poble com a espai d'ús lliure per a la comunitat i les entitats locals. També estem impulsant iniciatives per dinamitzar el nucli del poble i establir punts de reclam per atraure gent, com el manteniment dels negocis locals, la millora de serveis i altres punts d'atracció. A més, estem implementant un servei de transport a demanda per a la gent gran i treballant en altres mesures per millorar la qualitat de vida dels nostres ciutadans i altres aspectes com la transició energètica i la sostenibilitat ambiental. En definitiva, estem compromesos a crear un municipi més cohesionat i feliç per a tots els seus habitants.

Quines altres qüestions urbanístiques tenen pendents?

Les urbanitzacions són

“Volem recuperar la Casa del Poble com a espai d'ús lliure i per a les entitats”

“Tenim cinc urbanitzacions i tres tenen dèficits urbanístics”

un tema delicat, ja que en tenim cinc al municipi, i tres tenen problemes urbanístics pendents de resoldre. Es denominen UDUS (Urbanitzacions amb Dèficits Urbanístics). Ens trobem amb la dificultat que, segons la llei, no es poden concedir llicències de construcció en àrees sense consolidar, i això afecta els propietaris de parcel·les, que no poden construir. Això provoca frustració. Estem treballant en la modificació del POUM (Pla d'Ordenació Urbanística Municipal) per regularitzar la urbanització del Solà del Boix. Amb la conveniència dels propietaris algunes zones que eren urbanitzables passaran a ser sòl no urbanitzables, i es reduirà així l'espai i en conseqüència les despeses. També estem en procés de resoldre altres qüestions, com dotar aquestes zones de

Qui fou Maria Cuyàs?

Un primer homenatge

23 de febrer 2024, a les 19h.
Al Casal Social de Calders

Maria Cuyàs Ponsa
(Barcelona, 1919 - Barcelona, 1982)

Programa

Presentació: **Eduard Sánchez**, Alcalde de Calders
Moderador: **Lluís Cerarols**

Ponents:

Antonina Rodrigo. “Apunts sobre el paper de les dones en la República, la Guerra Civil i el franquisme”.

Carme Domènech i Empar Blat. “Biografia de Maria Cuyàs i presentació del projecte en construcció d'un audiovisual sobre Maria Cuyàs d'accés lliure a internet”.

Laura Gavaldà “Maria Cuyàs, una gran mare darrera d'un gran fill com Néstor Almendros, guanyador d'un premi Oscar”.

Resum i comiat: **Associació Cultural de la Dona de Calders**

SEBASTIÀ RENOM

havien pagat abans. Això sí, estem intentant que sigui la menor despesa possible. Per això hem parlat amb l'Oficina de Gestió Tributària de la Diputació i hem demanat que puguin pagar amb quatre o cinc trams. A més, ens posarem en contacte amb l'Institut Català de Finances per si hi ha alguna altra alternativa. Estem buscant opcions per reduir al màxim els costos i facilitar al màxim pagaments. Davant la situació, hi ha gent encantada i també hi ha gent horroritzada. Però s'ha de fer, és un tema de responsabilitat. Ara està havent-hi abocaments d'aigües residuals a llera: això és un delictes mediambiental. Hem de ser valents. No som aquí per quedar bé ni fer carrera, sinó per millorar el poble.

La sequera ha perjudicat molt la comarca i especialment Sant Quirze. Com està la situació actualment?

Abans teníem dos sistemes propis d'abastament: l'embassament i el pou del Faig, i tots dos fallaven. El poble s'abastia amb cisternes quan vam entrar al govern. Ara, per sort, hem pogut establir un conveni amb un particular: el seu pou ha passat de domèstic a industrial i l'hem connectat a la xarxa d'abastament municipal. L'hi hem agraït molt! A banda, Agbar

ens assessora molt bé i estem molt contents. Reconeix que vaig votar en contra de les pujades de tarifa, però ara que treballem amb ells i ens truquem cada setmana veig que és molt necessària la feina que fan. Ara ens hem estabilitzat, però la situació va ser crítica: aquest estiu ens vam gastar 160.000 euros en cisternes. Per sort, la Diputació té un sistema per ajudar municipis en situació d'emergència i ens ho ha pagat. Teníem molta por d'entrar en tensions de tresoreria, però hem pogut invertir 60.000 euros per posar en solfa aquest pou i connectar-lo a la xarxa. Ara és provisional, però serà definitiu perquè es quedarà com a pou d'emergència. També hem sol·licitat una subvenció a l'ACA per fer un estudi hidrogeològic i poder tirar endavant els tràmits per tenir una nova captació.

Com es preveu l'estiu?

El pou d'emergència ens abastirà tota la temporada més seca. A banda, com a consellera comarcal d'emergència climàtica vam encarregar un projecte pioner, que ja vam aprovar l'anterior mandat i ara estem acabant de concretar, que és una xarxa supramunicipal per derivar aigua dels municipis excedentaris als deficitaris. Ja hi estem treballant.

gidora a l'oposició

“Tenim detectats diversos punts on s'aboquen aigües residuals a llera”

La primera urbanització que volem solucionar és aquesta, la del Solà del Boix.

Amb “solucionar” a què es refereix?

Cada urbanització té la seva casuística, però en aquest cas ja hem iniciat el tràmit urbanístic per arreglar anomalies, després iniciarem el projecte d'urbanització i el de reparcel·lació.

En quins terminis es mouen?

Ens agradaria acabar-ho en aquest mandat, però és cert que hem rebut al·legacions.

Són temes sensibles, no?

Sí. Nosaltres no pensem a tornar a guanyar les eleccions. Molts polítics, en aquests casos, no actuen perquè no s'atreveixen. Alguns propietaris prefereixen continuar amb fosses sèptiques i

altres serveis en precari, però això no és legal. A la pràctica han de pagar el que no

“Tenim un pou d'emergència que ens ha cedit un veí. Amb això passem l'estiu”

serveis: aigua, clavegueram, llum i telecomunicacions, a través de diferents gestions amb empreses com Agbar i amb l'ajuda de la Diputació.

Ajuntament de Castellcir

DISSABTE 9 DE MARÇ
A les 17.30, a la plaça de l'Era de Castellcir

ESPECTACLE DE TITELLES
A càrrec de La Boia Teatre

En cas de pluja l'actuació es farà al Casal.

DANCES TRADICIONALS de MOIÀ | 50 ANYS

L'Ajuntament de Moià celebra la commemoració del 50è aniversari de la recuperació de les danses tradicionals a Moià... I per aquest motiu volem fer un agraïment a totes aquelles persones que durant aquests anys han fet possible que aquesta tradició tan important pel patrimoni cultural tradicional de Moià continuï en peu.

Voluntaris restauren l'oratori de Sant Sebastià i la barraca d'en Tomàs a Santa Maria d'Oló

Es trobaven en molt mal estat. El grup ja té altres idees per continuar preservant patrimoni

Santa Maria d'Oló

Jordi Gibert

Un grup de voluntaris de Santa Maria d'Oló han impulsat durant aquest hivern la restauració de dos elements patrimonials del poble: l'oratori de Sant Sebastià i la barraca d'en Tomàs. El primer és un monument emblemàtic que es troba en un dels camins que solen utilitzar els olonencs quan surten a passejar. Els voluntaris expliquen, de fet, que van ser veïns que passen sovint per la zona que van alertar del mal estat de l'oratori. Segons Josep Canamasas, bon coneixedor de la història del municipi, "es va construir el 1940, poc després de la Guerra Civil, per dos veïns que van lluitar al bàndol nacional i van sobreviure. En començar el conflicte van prometre que si se'n sortien farien construir un oratori dedicat a Sant Sebastià, i en tornar ho van complir".

Abans de començar els

Els voluntaris durant la reforma de la barraca d'en Tomàs

treballs l'oratori es trobava força deteriorat, sobretot la coberta. Els voluntaris es

van dividir en dos grups de treball: un primer format per Josep Canamasas, Jaume Sala i Eladi Sala es va dedicar a la reparació de l'estructura i, tot seguit, un segon grup integrat per Lourdes Camprubí, Josep Vila Mas i José Luis Flores va encarregar-se de repintar l'oratori. Per tirar endavant la restauració van comptar amb el suport de l'Ajuntament, que va finançar el cost dels materials.

Segons Sala, la iniciativa no ve per vocació religiosa, sinó per les ganes de conservar el patrimoni del poble. Ell i Canamasas tenen, de fet, una altra afició: són amants de la fotografia i s'han dedicat a inventariar les barraques de vinya que hi ha al terme municipal d'Oló. Aquest passatemps els feia coneixedors de l'existència de la barraca d'en Tomàs, un altre element patrimonial proper a l'orato-

ri de Sant Sebastià. De mutu acord amb l'Ajuntament van decidir continuar els treballs de restauració amb aquesta barraca. Era "una de les darreres de vinya que es van fer a Oló. La va construir Joan Jubany, de Cal Tomasset, un dels últims que coneixia la tècnica constructiva que utilitzaven els parcers del poble", explica Canamasas.

La barraca respon a la típica estructura de pedra seca amb coberta de lloses, però el que la fa singular és una segona estructura adossada que tenia la coberta de fusta

L'oratori va ser construït per dos veïns que van sobreviure a la Guerra Civil al bàndol nacional

Calculen que al terme d'Oló hi ha mig miler de barraques de vinya

i una menjadora: un espai per resguardar el bestiar que acompanyava el pagès.

Oló té un passat vitivinícola que ha arribat fins als nostres dies amb un seguit d'estructures de pedra seca característiques: feixes, tines i sobretot barraques. Els dos protagonistes calculen que n'hi ha més de 500 disseminades pel terme municipal, actualment ocupat principalment per boscos i camps de cereals.

Durant el segle XIX i principis del XX, la vinya va dominar el paisatge del poble. Avui hi sobreviu, però més tímidament: Canamasas té la seva pròpia vinya, i en les últimes dècades s'han instal·lat al municipi dos nous projectes, Celler Colltor i el Sant Miquel d'Oló, que formen part de la DO Pla de Bages.

Noves iniciatives agrícoles que entronquen amb el passat del poble que ens recorden barraques com la recuperada per aquest grup de voluntaris. Ells mateixos expliquen que voldrien mantenir el llegat, i que al terme municipal "n'hi ha diverses més, com oratoris, que seria interessant restaurar". Sembla, doncs, que tenen feina per estona.

Adoptar és l'alternativa que ens beneficia a tots

Cada 18 minuts es recull un animal abandonat a Catalunya

Necessitem persones que els vulguin donar una segona oportunitat. T'atreveixes?

Si estàs pensant en compartir la teva vida amb un animal i estàs disposat a dedicar el temps i els esforços necessaris, la resposta és l'adopció.

Visita'ns i t'ajudarem a trobar el gos o gat que més s'adapta al teu estil de vida.

caniausa.cat

Amb la col·laboració de:

La vainilla més fina i solidària

Sònia Sosa és copropietària d'una petita empresa que comercialitza vainilla de Madagascar. Bona part dels beneficis retornen als agricultors a través del Projecte Ranja

Sant Quirze Safaja

Griselda Guiteras

Sònia Sosa es va assegurar al taulell de la botiga familiar així que va saber tornar el canvi, com aquell qui diu. Els Sosa havien arribat a Sant Quirze Safaja l'any 62, provinents de Badalona. L'àvia, amb problemes respiratoris, necessitava aires més secs. I a Sant Quirze van trobar un ambient saludable i una petita botiga de queviures per guanyar-se la vida. El negoci va anar prosperant i tota la família es va arremangar per fer créixer la botiga i l'obrador. L'expertesa de l'avi fent galetes va derivar en l'elaboració de neules i cucurutxos de gelat. El pare va començar a distribuir productes per a gelateries, fundant Comercial Artesana Sosa. I la Sònia i els seus germans van fer créixer l'empresa fins a transformar-la en Sosa Ingredients, un dels principals fabricants i distribuïdors d'ingredients gastronòmics d'alta gamma.

Justament, en una fira alimentària, la Sònia va conèixer Lucia Ranja i el seu projecte familiar agrícola a Madagascar. Les fotografies de la plantació de vainilla enmig de la selva, les cabanes dels productors, l'estesa de beines assecant-se al sol, li van despertar molta curiositat. I l'any 2007 va fer el seu primer viatge a l'illa africana. "Va ser un xoc. Em vaig trobar un país molt verge, bàsic, primari, sense carreteres, ni aigua corrent, ni llum. I malgrat la pobresa i la misèria, em va impactar la simpatia i l'amabilitat de la gent. I la seva manera de viure al dia." Des de llavors hi ha tornat cada any. I la seva vida ha fet un tomb gràcies a Madagascar i la vainilla.

L'any 2012 va deixar l'empresa familiar per començar de zero amb nous projectes. Primer es va embarcar en la distribució del cafè italià Fantini a Catalunya. I des de fa cinc anys també és la sòcia de Lucia Ranja a Madagascar Tastes, a través de la qual comercialitzen la vainilla Lavany. "Som una empresa petita, però l'única a Europa que venem directament la vainilla des de les nostres plantacions, sense cap intermediari."

I es pot dir que és una vainilla amb història i que està d'aniversari. "Just ara fa cent anys, el 1924, el govern de Madagascar va oferir als seus agricultors uns plançons de vainilles procedents de La Reunió, una illa propera on el conreu ja funcionava. El besavi de la Lucia ho va voler

Les dues sòcies, Ranja i Sosa, amb un company a la plantació familiar; i feines prèvies a començar a treballar beines

provar. Van buscar unes terres adients, càlides i plujoses, i van fundar el poblat agrícola de Betavilona." Cent anys després, la vainilla d'aquestes illes situades al sud-est del continent africà, denominada Bourbon, és coneguda per ser de les més fines, aromàtiques i qualificades del món.

La vainilla és, per cert, una planta curiosa. Es tracta d'una orquídia trepadora que requereix estar pendent d'un moment clau. "La planta es fixa en arbres grans com els cacaos o les pinyes. Cap al novembre les flors s'obren, però només durant vuit hores, moment en què s'ha de pol·linitzar. A la plantació es fa manualment, unint els pistils masculí i femení i pinçant-los delicadament durant uns segons. En aquest període, els agricultors no paren de donar tombs pel bosc, buscant flors obertes." De cada flor fecundada en surt un ramell de beines, que es recolliran nou mesos més tard. Un cop ensacades, es transporten

Tenen clients com Lluç Crusellas o els restaurants Disfrutar i El Celler de Can Roca

riu avall –un viatge que dura entre sis i vuit hores en barca de motor–, fins a l'assegador que els Ranja tenen a prop d'Antalaha. Les beines passen per sis processos d'afinament. S'escalden, es refreden i es deixen assecar pel sol i el vent de l'Índic durant dies. Tot plegat un procés artesanal, llarg i laboriós, que fa que la vainilla arribi a Sant Quirze Safaja i a la ciutat francesa d'Albí –on tenen els magatzems les dues sòcies– gairebé un any i mig després de l'inici de la collita.

La venen sencera, en pols, en pasta o en aroma directament als principals consumidors, que són gelateries, pastisseries o restaurants de tot el món. Alguns de noms il·lustres com el Disfrutar,

El Celler de Can Roca o l'obrador del xocolater Lluç Crusellas. I què els costa, tot això? Doncs depèn de l'any i de la collita. Actualment un quilo de vainilla es ven a uns 200 euros el quilo. Però ha arribat a pagar-se a 600.

A Betavilona viuen del que dona la terra, tothom té unes quantes plantes de litxis, mangos, pinyes o un camp d'arròs. Els Ranja fa anys que hi són i amb el temps han aconseguit cultivar unes sis hectàrees de vainilles, que els proporcionen cap a dues tones de beines per collita. La Sònia i la Lucia les venen totes i encara n'han de comprar més als agricultors de la zona per servir els seus clients. El negoci va bé i les comerciantes han començat a posar en pràctica la promesa que es van fer el dia que es van associar. "Li vaig dir a la Lucia que si sabíem vendre i ens en sortíem, haviem d'ajudar d'alguna manera la gent del poblat."

Els primers beneficis de l'empresa van servir per

construir una petita casa a Betavilona per a la família que hi treballa, un magatzem per resguardar la collita dels ciclons i comprar el terreny d'assecatge. Després van pensar en què necessitava el poble i es van fixar en els nens petits. A Madagascar s'escolaritza la canalla a partir dels 6 anys, però els més xics es queden sols mentre els pares són a pescar, treballen a l'arrossar o recullen la vainilla. Així que el 2018 van demanar l'espai de l'església i van contractar una mestra que atengués la canalla. Inicialment van topar amb la mentalitat malgaix, reticent a portar els petits a l'escola. Només la van aprofitar una desena de nens, els fills dels seus treballadors. Però els petits es divertien, va córrer la veu i ara ja tenen 130 alumnes, d'entre 3 i 6 anys. El projecte ha anat creixent per intuïció. "Hi ha moments en què el menjar és escàs, a la zona", diu Sosa, "així que també hem començat una cantina. Donem un àpat diari a tota la canalla". Ara ja tenen un local propi i han pogut contractar tres mestres. "També vaig aconseguir 200 raspalls i pasta dentífrica i vam fer un taller de rentar-nos les dents." Han aportat material mèdic a un petit centre de salut de la zona i per aquest any preparen una farmaciola per a Betavilona. Estarà en mans de les dones del poblat, a qui ensenyaran a fer cures bàsiques.

En els últims mesos el Projecte Ranja ha eclosionat. S'ha constituït com a associació sense ànim de lucre per poder vehicular totes les ajudes que puguin rebre. I s'estan donant a conèixer al Moianès, als ajuntaments, escoles, empreses, clubs esportius i en cercles solidaris. Han recollit roba, llibres, puzles, jocs i joguines i material escolar i esportiu. A principis de març l'enviaran amb vaixell cap a Madagascar. A dins les caixes també hi aniran un projector, una pantalla i altaveus. Volen provar de fer cinema a la fresca. "No sabem si els agradarà, tampoc volem portar al poblat malgaix invents occidentals que no necessiten. Només creiem que el cinema i la música són una distracció universal." Són conscients que és un projecte modest, que incideix en una comunitat molt petita i que no saben cap on derivarà. Però la intenció és clara: "Nosaltres hem aconseguit progressar i estabilitzar el negoci de la vainilla gràcies a tota la gent que hi ha al camp. Jo ja en tinc, per viure. Què més vull? Ara és just que els beneficis tornin a lloc".

FEBRER, MES DEL DIGITAL

DE L'1 AL 29 DE FEBRER

FES-TE SUBSCRIPTOR/A
PER NOMÉS 3€ AL MES
DURANT TOT L'ANY

[EL9NOU.CAT/SUBSCRIUTE](https://el9nou.cat/subscriute)

93 889 49 49

Ramon Soler

Joan Capdevila

En Ramon Soler Artigas va treballar bona part de la seva joventut de fuster, però ben aviat va deixar la feina i es va convertir en comercial de la fusta fins que ara fa uns anys es va jubilar. Amb aquesta feina va voltar molt especialment pels municipis de l'àrea de Barcelona i Girona. Sobretot va conèixer les empreses grans que treballaven amb la fusta, venent màquines i material per treballar-la, sobretot eines i utilitatge.

Durant la seva vida una de les aficions que li tenen el cor robat ha estat la muntanya i les excursions. Ha trepitjat la major part de cimats del Pirineu i coneix els llocs més populars, com les ermites, de bona part de Catalunya. Ara fa uns anys va fer el Camí de Sant Jaume tot sol amb una setmana llarga. Al seu poble, Castellterçol, pertany a diferents col·lectius culturals com són les festes locals. La de l'escudella, la neteja de les fonts i llocs històrics, el gremi de Sant Antoni, les caminades saludables, l'esbart Rosa d'Abril i avui és el president del col·lectiu Arrels, que dona cabuda a la major part de jubilats i gent gran del poble i dels pobles veïns.

A Arrels s'hi fan una colla d'activitats lúdiques esportives i culturals. Així si hom vol pot jugar a la petanca, a tennis taula, pot fer pilates o tai-txi, escacs i d'altres. També s'organitzen sortides i excursions al llarg de l'any. Per altra banda, estan acollits a l'Imsero i també fan diferents activitats i es visiten ciutats i llocs turístics. Durant l'any participen en diferents festes. Se celebra la Pasqua Florida, Sant Joan, la festa major, la Castanyada, la patrona de l'entitat, la Mare de Déu de Montserrat.

Val a dir que moltes persones es troben a casa seva, aquí es poden reunir amb d'altres i jugar al parxís o parlar de tot allò que els interessa. Es tracta d'una entitat que van endegar una colla de veïns l'any 1981 i que té el local social en una part de les antigues escoles Ramón Albó. L'entitat té ara mateix 170 socis.

L'objectiu és que el setembre de 2025 puguin començar les obres per integrar tots els escolars

Castellterçol fa un pas més per fer realitat l'institut escola

Castellterçol

Arnau Casas

Fa gairebé dues dècades que Castellterçol lluita per comptar amb un mateix centre que imparteixi docència a l'alumnat de 0 a 16 anys, i aquest gener ja ha conegut al detall el projecte definitiu amb les darreres aportacions. Ara, el proper pas serà preparar-ho tot perquè es puguin fer les obres de reforma de l'escola Ramona Calvet. "En els pròxims 10 mesos continuarem treballant i, pels volts del setembre, podrem conèixer l'empresa que durà a terme el projecte executiu", explicava Albert Obrero, regidor d'Hisenda i Atenció Ciutadana.

El fet de tenir separada l'Educació Secundària en barracons, a un quilòmetre de distància de l'escola, per no carregar l'espai del pati va ser un error, segons el regidor. A partir de llavors, i des que el grup Castellterçol en Positiu va entrar al consistori "l'institut ha estat el nostre pal de paller", explica. Durant anys, les discrepàncies polítiques han impedit que es pogués fusionar l'Educació Infantil, Primària i Secundària a l'escola Ramona Calvet, però cada vegada sembla més a prop.

Abans de la pandèmia, Castellterçol va aconseguir tirar endavant el projecte amb un primer pas, ja que la Generalitat posava a disposició 4 milions d'euros per realitzar les obres. Durant els últims mesos, ha tingut lloc la fase de concurs en la qual s'ha definit el projecte inicial, i a partir d'aquest gener fins al setembre, es

A dalt, una vista actual de l'escola Ramona Calvet de Castellterçol. A sota, els barracons on s'imparteix la Secundària

treballarà amb l'objectiu que una empresa rebí la licitació per executar-ho. La intenció és que les obres s'iniciïn el setembre de 2025 i que la nova escola es pugui reinaugurar el mes d'octubre

de 2027. "Mantindrem la Secundària en barracons mentre es construeixi l'edifici nou i, quan estigui, col·locarem l'alumnat d'Infantil i Primària al nou per reformar el vell", apunta Obrero.

A banda, i mirant al futur, la idea és que l'escola-institut, el Punt Jove i la residència s'enllacin amb la carretera de la Granera i, a les escoles velles, es pugui construir una biblioteca.

12a Cursa de Muntanya Saltamarrades

3 de març de 2024 a Santa Maria d'Oló

21km +1000m

11km +450m

6km +200

+ cursa infantil Minimarrades

www.saltamarrades.cat

PATRIMONI I CAPITAL NATURAL: RUTA DELS PINTORS DE L'ESTANY (XXVIII)

Quadres i panells de la Ruta dels Pintors de l'Estany. Hi ha obres de Marina Berdalet, Manel Doblàs, Pepi Custó, Valeri Ferràs, David Cid, Jaume Rovira i Jaume Crespiera

A traç de pinzell

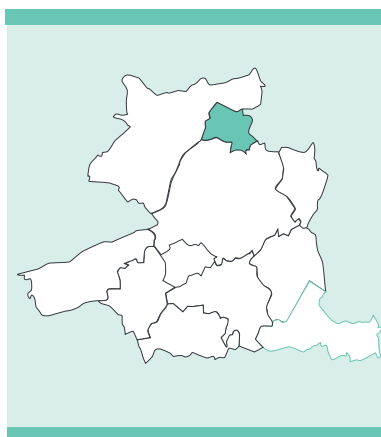
La Ruta dels Pintors de l'Estany proposa descobrir el poble i el seu entorn des de l'obra d'artistes locals

L'Estany

Jordi Gibert

L'Estany és un poble ubicat en un petit altiplà que reuneix natura, patrimoni i cultura. Això es deu al seu paisatge, la història, i als veïns. La Ruta dels Pintors constitueix, en aquest sentit, una eina que permet descobrir el municipi d'una manera diferent. La iniciativa parteix del fet que a l'Estany hi viuen fins a set pintors de renom. I que per a tots el poble ha estat font d'inspiració. El resultat, que Marina Berdalet, Manel Doblàs, Pepi Custó, Valeri Ferràs, David Cid, Jaume Rovira i Jaume Crespiera interpreten diferents indrets, des d'espais icònics fins a racons amb encant, des d'un punt de vista artístic.

La ruta forma part de Viu l'Estany, un projecte cultural i turístic iniciat el 2015 que vol posar en valor el patrimoni cultural i natural del poble. Ho fa mitjançant rutes turístiques i activitats organitzades des de la Casa de Cultura, un equipament municipal que engloba una sala d'exposicions i confe-

Ruta dels Pintors

SITUACIÓ
L'Estany

QUÈ S'HI FA?

Mentre camina, el visitant pot barrejar la seva pròpia visió real amb la que queda plasmada 'in situ' als quadres

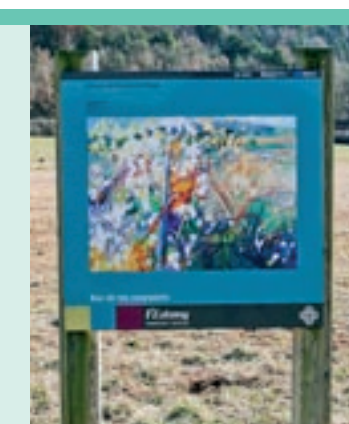
rències, sala de lectura i un centre d'interpretació.

Situada a tocar del monestir de l'Estany, la Casa de Cultura és precisament el punt de partida de les diferents rutes del poble. La dels pintors discorre, per exemple, per la plana on antigament hi havia l'estany natural que dona nom al poble. El terreny pantanós va ser dessecat al segle XVIII gràcies a la construcció d'una mina de desguàs feta amb la tècnica de la pedra seca. L'espai l'ocupen actualment camps de conreu, l'emblemàtica carretera flanquejada per grans plataners i recs d'origen medieval que impe-

I com és que en un municipi petit hi viuen tants pintors? El lloc fomenta la creativitat

deixen, igual que la mina, que l'estany torni a ressorgir.

Un altre dels punts emblemàtics que es pot descobrir amb la ruta és el Puig de la Caritat, el turó que resguarda l'Estany a la seva carena, des d'on es pot veure una espectacular panoràmica de

SEBASTIÀ RENOM

la Catalunya Central, amb el Pirineu de fons, i un entorn dominat per bosc i agricultura.

Fer la ruta convida el visitant a descobrir el municipi d'una manera única, sumant a la seva pròpia visió del paisatge la percepció dels set pintors. Una experiència que, a més a més, evoca a la reflexió sobre l'entorn o fins i tot els canvis que el van moldejant amb el pas dels anys o les estacions.

I com és que en un poble de 400 habitants hi ha tants pintors? Potser perquè resseguir els seus camins és sinònim de tranquil·litat, serenor, bellesa, llum, reco-

liment, reflexió, fantasia... Un espai, en definitiva, que fomenta la creativitat. I la prova és que hi viuen, a banda dels set pintors, músics, escultors i dramaturgs.

La Ruta dels Pintors té un altre valor afegit: els diferents panells on podem veure les rèpliques dels quadres dels artistes locals, que van acompanyats d'un codi QR que trasllada l'excursionista al portal web de cada pintor. Aquest recurs permet entrar a fons a la seva obra i fins i tot concertar una visita als tallers, és a dir, interactuar amb ells i conèixer els veïns del poble. Una estratègia, alhora, de fomentar l'economia local.

La ruta és circular i no té gaire dificultat tècnica. Acaba a les portes de la Casa de Cultura, on es pot complementar la visita amb les diferents exposicions temporals que acull la sala polivalent de l'equipament. Fins al proper 23 de març l'artista local Manel Doblàs hi exposa "Espais urbans", una col·lecció de paisatges on els protagonistes són l'asfalt i el ciment. Un bon contrast amb el bosc i la terra de l'Estany.

AGENDA

Dimecres 21 de febrer

Collsuspina. Projectió en pantalla gran del partit entre el Napoli i el FC Barcelona, organitzat per la Penya Barcelonista. Casal de la Gent Gran. 21.00.

Divendres 23 de febrer

Calders. Xerrada "Qui fou Maria Cuyàs?", homenatge a l'educadora i divulgadora de la pedagogia. Presenta Eduard Sánchez, alcalde de Calders, i modera Lluís Cerarols. Comptarà amb les ponències "Apunts sobre el paper de les dones en la República, la Guerra Civil i el franquisme", a càrrec d'Antonina Rodrigo; "Biografia de Maria Cuyàs i presentació del projecte en construcció d'un audiovisual sobre ella d'accés lliure a internet", a càrrec de Carme Domènech i Empar Blat, i "Maria Cuyàs, una gran mare darrere d'un gran fill com Néstor Almendros, guanyador d'un premi Oscar", a càrrec de Lluís Gavaldà. Centre Cívic. 19.00

Castellterçol. Hora del conte infantil i juvenil. Espai de Lectura. 17.00.

Moià. Xerrada "Dones artistes, les obliades", a càrrec del pintor Eudald Font. Biblioteca 1 d'Octubre. 91.30

Santa Maria d'Oló. CALÇOTADA A LA PLANA, UNA ESTONA

PLEGADES. A la Fundació La Plana, sopar, a les 20.30; concert *Vocal Roots*, amb Maria Coma, Elena Tarrats i Maider Lasa Santa Maria, 22.00.

Dissabte 24 de febrer

Calders. Calçotada popular del CF Calders. Preu: 15 euros (socis), 18 euros (no socis) i 10 euros (menors de 10 anys). Centre cívic. 14.00.

Castellterçol. Projectió de la pel·lícula *Broker* (2022), d'Hirokazu Koreeda, organitzada pel Cineclub Comarca Moianès. Centre Espai Escènic. 19.00.

Collsuspina. Projectió en pantalla gran del partit entre el FC Barcelona i el Getafe, organitzat per la Penya Barcelonista. Casal de la Gent Gran. 16.15.

Granera. Visita guiada a les pintures romàniques de la capella de Santa Cecília. Cal reserva prèvia al tel. 639 640 434. Lloc de trobada al Punt d'Informació. 12.00.

Santa Maria d'Oló. Calçotada popular d'Esquerra Republicana. Preu: 15 euros. Plaça Catalunya, 14.00.

Diumenge 25 de febrer

Castellterçol. Sortida botànica al Torrent del Gai per trobar lliris de neu, organitzada

pel Grup Local del Moianès de Flora Catalana. Punt de trobada a l'aparcament del CAP i parada de Sagalés. 8.30.

Jornada de portes obertes de la Fundació Josep M. de Anzizu. Castell de Castellterçol. De 8.00 a 14.00.

Teatre *El tràmit*, a càrrec del Grup de Teatre Deixalles 81, dirigits per Josep Canet. Preu: 8 euros. Espai Centre Escènic. 18.30.

Santa Maria d'Oló. CALÇOTADA A LA PLANA, UNA ESTONA PLEGADES. A la Fundació La Plana, calçotada, a les 14.00. Assaig obert amb Veus Lliures, conduït per Celeste Alias, a les 18.00.

Dilluns 26 de febrer

Moià. Tertúlia literària sobre la novel·la *La campana de vidre*, de Sylvia Plath, a càrrec del filòleg Pep Monsech. Biblioteca 1 d'Octubre. 19.30.

Santa Maria d'Oló. Donació de sang. Espai Hemalosa. De 15.00 a 19.00.

Dimecres 28 de febrer

Castellterçol. Club de lectura a propòsit de la novel·la *Anys llum*, de James Salter. Espai de Lectura. 19.00.

Divendres 1 de març

L'Estany. DIA DE LES DONES. Taller: "Fem una pancarta del 8 de març". Casa de Cultura. 20.00.

Diumenge 3 de març

Collsuspina. Projectió en

pantalla gran del partit entre l'Athletic Club i el FC Barcelona, organitzat per la Penya Barcelonista. Casal de la Gent Gran. 21.00.

Santa Maria d'Oló. Taller de feltre amb llana, conduït per Laia Aguilà. Preu: 50 euros. Fundació La Plana. 11.00 a 18.00.

Divendres 8 de març

L'Estany. DIA DE LES DONES. Lectura del manifest i penja-da de la pancarta. Trobada a la plaça del Monestir. 19.00.

Santa Maria d'Oló. DIA DE LES DONES. Llegida del manifest del 8-M davant de l'Ajuntament. 19.15.

Dissabte 9 de març

Castellterçol. Projectió del film *Goog Luck to You, Leo Grande (VOS)*, organitzada pel Cineclub Comarca Moianès. Centre Espai Escènic. 19.00.

L'Estany. DIA DE LES DONES. Projectió de la pel·lícula *Las buenas compañías*, dirigida per Sílvia Munt i nominada als premis Gaudí. A continuació, debat presentat per Nerea Campo. A la Casa de Cultura, a les 18.30. Sopar de les dones, amb pica-pica elaborat pel bar Monestir. Preu: 18 euros. Al local social Cine, 21.00. *Sessió lila*, final de festa amb el DJ Pere.

Moià. Concert de Marta Cubas, acordió. Amb obres de Domenico Scarlatti, Alfred Schnittke, Toshio Hosokava, Martin Lohse, Antonio Soler, Tomás Ocaña,

Isaac Albéniz i John Zorn. Preu: 5 euros. Auditori Sant Josep. 18.00.

Santa Maria d'Oló. DIA DE LES DONES. Segona Trobada de Gegantes, amb la Colla Gegantera de l'Ametlla de Merola i la Colla Gegantera d'Oló. A les 11.00, plantada a la plaça Catalunya. A les 11.30, inici de la cercavila. A les 12.30, ball final a la plaça Sant Antoni Maria Claret. Xerrada/taller sobre salut sexual femenina i menopausa, a càrrec del Col·lectiu de Dones d'Oló, a l'Espai Hemalosa, de 16.00 a 18.00. Sopar de la dona no mixt, a càrrec de la Fundació La Plana (preu: 27 euros), a l'Espai Hemalosa, 21.00. A continuació, PD les calcetes de la Shizuka, festa oberta a tothom.

Dimarts 12 de març

Collsuspina. Projectió en pantalla gran del partit entre el FC Barcelona i el Napoli, organitzat per la Penya Barcelonista. Casal de la Gent Gran. 21.00.

Divendres 23 de març

Granera. Visita guiada a les pintures romàniques de la capella de Santa Cecília. Cal reserva prèvia al tel. 639 640 434. Lloc de trobada al Punt d'Informació. 12.00.

Dilluns 25 de març

Moià. Concurs infantil i juvenil de piano Maria Vilardell Viñas. Tres categories: fins a 12 anys, fins a 16 anys i fins a 21 anys. Auditori Sant Josep.

Magazín digital
d'oci i cultura

CADA DIVENDRES | EXCLUSIU PER ALS SUBSCRIPTORES

mes9.el9nou.cat

Entrevistes
Reportatges
Propostes culturals
Llibres
Música
Cinema

“L’art i la ceràmica són el meu projecte professional i vital”

La vida l’ha portat a tenir un taller a Moià. Com ha arribat fins aquí?

Em vaig llicenciar en Filosofia. Paral·lelament, com que trobava a faltar el treball creatiu manual, vaig començar ceràmica a l’Escola d’Arts i Oficis de la Diputació. No em sentia còmoda quedant-me només amb l’estudi.

Barcelonina de tota la vida. Per què va decidir mudar-se?

Sempre havia tingut molt clar que volia marxar de la ciutat: viure en habitatge sostenible, tenir hort, etc. Em va sorgir l’oportunitat de traslladar-me a una casa de pagès de la zona, gràcies a un acord de masoveria amb el propietari. Llavors tenia 27 anys.

Tot i haver nascut allà i tenir-hi la família no contemplava l’opció de viure-hi.

Mai em va semblar un lloc amable. Tenia molt clar que havia d’acabar la formació allà perquè ja l’havia començat, però en l’aspecte vital veia que la ciutat no m’oferia el que volia. Barcelona ofereix una varietat d’oci cultural que m’enriquia molt i reconec que els primers anys de viure aquí ho vaig enyorar però, malgrat això, el contacte amb l’entorn natural m’ho compensava molt més. Suposo que per això vaig fer el salt.

Sempre ha alternat el vessant artístic amb l’acció social?

Sí, i quan ha anat tot rodat, he pogut aconseguir una feina artística dins l’àmbit social (amb jovent, gent gran, etc.). A banda, sempre he tingut el meu taller, on faig classes i tinc una petita producció pròpia.

Quins han sigut aquests moments en què ho ha pogut combinar?

Per exemple, durant força anys he participat en les parelles artístiques, que eren tallers amb persones amb capacitats diverses, a la Llar dels Avets. Durant un temps també vaig col·laborar amb l’associació Despertaespurnes, fent tallers extraescolars de ceràmica i pintura a escoles, amb

SEBASTIÀ RENOM

Aina Garcia-Portillo Bolló, tallerista

Té 41 anys. El seu nom artístic és ‘La Pit-Roig’. Fa 13 anys es va traslladar a Moià buscant una vida més plena. Diu que no és “rata de taller”. L’apassiona l’art però encara més poder vincular-lo amb projectes socials.

jovent i a les residències d’avis. Gràcies a la vinculació amb aquesta entitat em vaig arrelar més al territori.

Quin és el seu projecte actual?

L’art i la ceràmica són el meu projecte professional i vital. Imparteixo classes regulars de ceràmica al taller, que anomeno Espaiet Pit-Roig, on es pot gaudir d’un ambient familiar i distès per desenvolupar les idees i projectes personals de cada alumne. Esporàdicament, també ofereixo tallers externs (escoles, projectes concrets, etc.) i sempre estic oberta a col·laborar amb entitats. També tinc una petita producció, que generalment està exposada a l’Espai d’Artesania del Moianès, o la veng al mateix taller. I, al mateix temps, participo en fires de proximitat, ara només a la comarca perquè amb la maternitat em va millor combinar-ho. Quan em proposen algun projecte social sempre li intento fer un forat, perquè quan no el tinc el trobo molt a faltar.

És clar. L’enriqueix més, no?

Sortir del taller per mi és molt important! Si faig només producció, m’avorreixo. Necessito estar en contacte amb gent i adquirir nous coneixements.

Es pot viure d’aquest ofici?

La qüestió dels autònoms és un desastre pel que fa a estabilitat. No hi ha una fórmula, sinó que t’has d’adaptar constantment.

Com es defineix professionalment?

Sovint dic que soc tallerista d’arts plàstiques i artista multimaterials. En aquest sentit, tinc una part de la producció que és més d’exposició i expressió artística: faig nines amb materials reciclats.

Sempre volum!

M’agrada tot, eh! Collage, pintura... però reconec que aquest és el meu àmbit.

Queralt Campàs

TEMPS ERA TEMPS

Montserrat

En aquesta ocasió només cal remuntar-se en el temps fins al juliol de 2014, aviat farà 10 anys, quan el fotògraf Sebastià Renom va captar aquesta imatge. De fet, també es podria fer igualment en l’actualitat. Només cal que el dia sigui prou net i clar i l’ajut d’un teleobjectiu perquè sembli que Moià és un poble situat a la falda de Montserrat. Òbviament, hi ha una bona distància. A la dreta de la imatge també es pot veure la casa de pagès de Planella.

SEBASTIÀ RENOM